

Anatomia humana

AMB VOLUNTAT DE VOTAR

Jorge Bello

Més enllà de la colossal eferescència del moment, la Diada ens deixa el fet objectiu i indiscutible d'un poble que té la voluntat de votar. I que amb tota certesa votarà, encara que no sabem quan. Tothom té dret a decidir, i votar, i això, avui, ens ho demostra Escòcia.

Escòcia també ens demostra que és ben possible una consulta legal si hi ha un esperit raonable, i que per tant no és raonable l'argument de la il·legalitat que el govern central s'entossuix a esgrimir.

La llei s'adapta a les persones, a la necessitat de les persones, per tal d'organitzar el que fan. D'aquesta manera, primer tenim la necessitat, el desig, la voluntat de fer, i després hi és la llei que organitza i regula allò que hom fa. D'això se'n diu democràcia.

◆ EN CANVI, imposar una llei, en contra d'una voluntat expressada massivament, tal el cas català quant al desig de votar, i tal cas menorquí quant a la norma escolar, no és en absolut un fet propi d'una democràcia, sinó més aviat una pràctica del passat. El que és propi d'una democràcia

La manifestació de Barcelona ha deixat palès que la voluntat catalana de votar per tal de decidir si independència o no, és ara quelcom impossible d'aturar

es la capacitat d'enraonar, de parlar, de trobar-nos, d'arribar a un punt d'equilibri, de satisfer necessitats. No és el cas espanyol. L'argument de sempre és una negativa sistemàtica, fonamentada en una llei que es pot ben interpretar. Queda ben a la vista que el problema no és la llei sinó certes persones. Aquestes persones es fonamenten

en la majoria absoluta, i prou sabem que la majoria absoluta és la forma menys democràtica de fer les coses en temps de democràcia, i que per definició es un estat transitori, circumstancial, cridat a mudar tan bon punt en tingui oportunitat.

La manifestació de Barcelona

ha deixat palès que la voluntat catalana de votar per tal de decidir si independència o no, és ara quelcom impossible d'aturar, és un procés irreversible. I aquí tothom ha d'entendre que la voluntat de votar es refereix tant al desig dels que volen la independència com al desig dels que no la volen.

◆ LA QÜESTIÓ CATALANA només es pot resoldre mitjançant un procediment en el qual tothom, amb llibertat i de manera anònima i voluntària, pugui expressar el propi desig. N'hi ha que volen la independència i n'hi ha que no la volen. Amb una consulta vàlida i de regles clares tothom resta conforme perquè haurà tingut l'oportunitat de dir la seva, i d'aquesta manera, només d'aquesta, la qüestió ca-

talana quedarà ben tancada.

Mal tancada quedarà, en canvi, i serà una ferida oberta, si el govern continua amb una postura inflexible. Sembla que aquesta postura continuarà igual, tan igual com la postura del govern de Palma en relació a la normativa sobre educació. Només és inflexible qui no pot oferir més arguments.

Imagineu que Menorca organitza un seguit de debats públics sobre com es vol que sigui l'educació escolar dels fets i les fletes, i llavors fa una consulta, i després el govern actua segons el resultat de la consulta. És evident que aquí i allà ens cal una llei de consultes, tal la que demà aprovarà el govern català, i que el govern central amenaça d'impugnar.

La magnitud de la Diada, he dit que colossal, i el fet que no hi hagi hagut cap incident a lamentar, indiquen que estem davant d'un procés inèdit, sense precedents, cívica i pacífic, decidit i empenedor. Per poder entendre aquest procés, qui el vulgui entendre necessita una ment oberta, necessita mirar el present, imaginar-se el futur.

Ja sé que el projecte no està del tot madur, però també sé que si hem d'esperar, esperarem tot madurant. Prou van esperar a Escòcia, i avui voten serenament, madurs. Guanyi el sí o el no, haurà guanyat la democràcia, les persones, la raó, i d'això es tracta, precisament.

bello.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

REGENERACIÓ

Gustau Juan Benejam

El passat mes de juliol el president del Govern espanyol anunciava que el setembre duria al parlament un paquet de mesures de «regeneració democràtica». Anunci que ha repetit diverses vegades i pel qual ha demanat col·laboració i consens al nou secretari general del PSOE.

El llenguatge no és nou a Espanya, sobretot des de finals del segle XIX, en temps de la primera restauració de la monarquia borbònica, després de l'assai republicà que la va significar l'efímera I República espanyola. Així, a la versió castellana de Wikipedia, a la fitxa sobre regeneracionisme hi podem llegir: «*Pero su desarrollo a fines del siglo XIX es una consecuencia directa de la crisis del sistema político fundado por Cánovas en la Restauración: la alternancia de partidos, que había proporcionado al país una falsa estabilidad (...) era ilusoria y se sostenía sobre la base de una gran corrupción política.*»

La situació actual de la política espanyola té més d'un paral·lelisme amb la situació de finals del segle XIX i principis del segle XX, ben fàcils de veure. Perquè la llista de casos de corrupció és molt llarga i, a nivell directament polític, esquitxa sobretot partits que han estat molt de temps al govern d'institucions, tant estatals, com autonòmiques i municipals, de manera especial al partit de l'actual Govern: Gürtel, Nóos, Palma Arenas, Eros, Pretoria i, recentment, Pujol, per posar alguns dels exemples més coneguts.

◆ EL DESPRESTIGI i la desconfiança que aquesta situació provoca entre la ciutadania, la irrupció del fenomen Podemos amb la seua constant denúncia de la 'casta' (política, s'entén) i la proximitat d'una temporada de processos electorals hi tindrien quelque cosa a veure amb la proposta del Govern.

Però si allò que pretén el govern de Mariano Rajoy és fer front al problema de la corrupció política i fiscal, i del consegüent desprestigi de la nostra vida pública, certament no crec que faci falta cap mesura especial: ja n'hi hauria prou

amb el compliment generós de la llei, més enllà de la rònega aplicació superficial de la pura lletra de la llei i, evidentment, que els partits afectats deixin de treure's la pols de damunt i assumeixin

responsabilitats dels fets que afecten persones lligades a ells o que havien estat directament elegides a la seues llistes electorals: no val desentendre's de la corrupció generada dins les pròpies organitzacions i pels seus militants o dir que «*quié la hace la paga*», a misses dites. I,

per descomptat, una col·laboració sincera i lleial amb la justícia.

◆ UNA ALTRA COSA SERIA si allò es pretengués no anàs més enllà de salvar la cara i les cadires, els vots i els privilegis. Una altra cosa seria voler reformar a la correguda

No val desentendre's de la corrupció generada dins les pròpies organitzacions polítiques i pels seus militants o dir que «*quié la hace la paga*»

les normes de joc que, en el seu moment, els van atorgar les majories que els permeten el govern de les institucions, que actualment tenen. Una altra cosa seria voler amagar-se darreres aquestes propostes, i fer els desentesos de passades responsabilitats, en molts de casos encara no acabades d'aclarir del tot.